

Uzavírání cest 2006

aneb

...je čas chvíli cestovat jinak...

Uzavírání cest 17. a 18.11.

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	40,5	1934	28.6	15,7	7_3

No nedivte se. Ano je to tak. Tradiční uzavírání cest netradičně dvoudenní. Kdybyste se totiž ráčili podívat do kalendáře roku 2006, tak byste museli zjistit, že pro tento rok připadl Státní svátek Den boje studentů za svobodu na pátek (tím 17. listopadem je míněn hlavně ten z roku 1939 na který dnes novináři možná i schválně zapominají). No a protože to byl pátek, tak byla celkem logická snaha o jeho prodloužení do víkendu. Protože ale Hanka předem, bez znalosti této skutečnosti, rezervovala na neděli nějakou kulturu, omezilo se rozšíření jen o sobotu. I tak to ale na poslední výpravu stačí.

Tak fajn.

Letošní sezonu se rozhodli slavnostně ukončit Dig s Hankou, moje milá maličkost, Tatranka a Jana s Tomášem. Ostatní členové z různých příčin a pomocí různých výmluv ne...

Odjezd byl stanoven na osmou hodinu pátečního rána. Dva poslední jmenovaní se rozhodli k nám připojit někde cestou, takže z Vinohrad jsme měli jet čtyři. Já jsem se dostavil včas, okolo 7:15, ještě jsem radši šel ze Želivského pěšky abych nepřišel moc brzo. Zato Tatranka jako obvykle přišla za pět minut dvanáct, možná spíš po dvanácté. Ale zvládli jsme to a asi tak v 8:15 jsme vyrazili.

Vlastně až na Vyšehrad byla cesta normální, tedy přes náměstí Míru a Nuselský most. Na Vyšehradě za Palácem kultury jsme ovšem nejeli jako obvykle dolů do Podolí, ale pořád rovně na Pražského povstání, do kopce na Mládežnickou (dnes se ta stanice metra jmenuje Pankrác) a dál na Budějovickou a Kačerov okolo Tatrancína bydlíště. Dole za Kačerovem, u výjezdu z Jižní spojky, hned vedle Branického háje, jsme zastavili a chtěli čekat na Tomáše s Janou. Chtěli. Krutá pravda nás ale všechny zasáhla, dostali jsme totiž od Tomáše SMS...

Tomáš s Janou se prý zdrží, takže na ně nemáme čekat a do Jílového u Prahy jet sami. Co naplat? Museli jsme tedy šlápnout do pedálů sami. Já jsem si ještě sundal propocenou mikinu a navlékl na sebe propocenou bundu. Stáli jsme ale v odbočce z hlavní silnice, která byla pomyslně oddělena semaforem. Někteří (nebudu jmenovat) toho ale nedbali a do provozu se napojili i přes svítící červenou. Takže jsem osířel. Čekání mně ale po chvíli nějak přestalo bavit, protože zelená pořád ne a ne přijít a ostatní, kteří nedbali pravidel silničního provozu, se už znatelně vzdalovali. Vykašlal jsem se proto na silnici, najel na chodník a fikaně jsem tak překonal problematický úsek cesty.

Vkt.

My znalí víme, že ten semafor je pro výjezd z odbočky řízen z vrátnice podniku, odkud odbočka vyvěrá. A vrátňý kvůli nám blokovat křižovatku nebude. Tedy opět musím Viktorovi připomenout, že je důležité se držet houfu a případné nesrovnalosti konzultovat s tím, kdo momentálně určuje směr a rychlost davu.

Dig.

Na silnici jsem vjel za chvíli z jednoho přechodu pro chodce a pádil jsem za ostatními

Dojel jsem je akorát před křižovatkou u Thomayerovy nemocnice. Tam jsme zahrnuli doprava, na Novodvorskou, kam jsme ale nedojeli, protože jsme hned vzápětí zahrnuli doleva na Lhotku a Písnici.

Naše další šlapy až ke staré Písnici nebyly nijak zajímavé. Zastavili jsme za jednou křižovatkou, Tatranka si odlehčila, Hanka mě okřikla proč zase jím, na což jsem jí odpověděl otázkou „co jiného mám dělat...“ a já jsem zase vyjádřil svou nejistotu nad úspěšným průjezdem Písnicí, protože tam opravují hlavní silnici. I přes mé obavy jsme ale pokračovali dál. Nutno říci, že od mého posledního průjezdu touto oblastí, který byl před několika měsíci, se toho dost změnilo. Už tam nebyly haldy hlíny a bordelu, ale kam kolo najelo byl normální nový asfalt. Silnice byla prostě jenom zavřená, na což nás upozorňovala značka Zákaz vjezdu, s povolením vjezdu jen pro vozidla stavby. Nevím, neměl jsem z toho radost, ale my jsme tohoto zákazu nedbali a jeli klidně dál. No, alespoň jsme měli reflexní vesty jaké často nosí dělníci...

Stavba ale netrvala dlouho a vyjeli jsme zase na silnici. Auta tam ale stejně nejezdila, tak to bylo v pohodě. Najednou ale Dig zajel k chodníku a Hance řekl aby udělala to samé, že má nějaký problém. Co to? Naštěstí to nebylo nic vážnějšího než Hančina brzda drhnoucí o přední kolo. Přední brzda. Kdyby o přední kolo drhla zadní brzda, byl by to znak závažnější poruchy.

Zatímco Dig opravoval, Hanka si všimla krásného bytového doplňku ve výloze obchodu s potřebami pro auta. Nádherný obraz červeného Ferrari doplněný o blikající svítivé diody na jeho obvodu a v kolech. Krása. Úžasná reklama na hloupost.

Brzda byla opravena hned, takže jsme hned mohli také pokračovat. Dál už jsme ale jeli zase v provozu. Projeli jsme okolo Písnického masokombinátu, přejeli odbočku na Kunratice a pokračovali dál rovně. Po pár řádných šlápnutích do pedálů jsme se dostali do. Jen já jsem si ale myslel, že jsme už v Dolních Břežanech. Zastavili jsme, nadýchali se příjemného smradlavého kouře z komína a nostalgicky zavzpomínali na starý dobrý pražský smog a jeli dál, tentokrát z kopce. Mírného, leč dlouhého. Do Břežan jsme dorazili později, po několika kilometrech jízdy, během které jsme se rozdělili na dvě dvojice. Manžel s Tatrankou vepředu a manželka se mnou vzadu.

Břežany jsme projeli rychle, na kruhovém objezdu jsme zahrnuli doleva (z pohledu silnice po které jsme přijeli, jinak to nejde, přímo na kruhovém objezdu nejde zahrnout jinam než doprava) a nebyť jedné Tatrovky s hlinou, jejíž komín akorát na nás vyfoukl neuvěřitelně černý a smradlavý kouř, bychom si z Břežan nic nepamatovali.

Další metou na naší cestě do Jílového byla nějaká mně dosud neznámá vesnice Libeř. Dostali jsme se do ní jak jinak než po silnici. Pořád se jelo víceméně po rovině, jenom před Libeří byl kopec. Naštěstí ale dolů. Kdyby jel zrovna někdo proti, tak by se mnou asi příliš nesouhlasil, ale skutečně to bylo z kopce. Jízda dolů byla příjemným zpestřením dosavadní cesty na které jsme si dosud rychlé jízdy z kopce příliš neužili. Projeli jsme několik zatáček a ocitli se v údolí. Nijak jsme se tam nezastavovali a hned pocítili stinnou stránku jízdy z kopce. Když se totiž někde jede dolů, dá se předpokládat, že se někde jinde a někdy jindy pojedou zase nahoru. No a teď se toto pravidlo potvrdilo. Bohužel už teď. Ani jsme neměli čas si vychutnat své dojmy z předešlé jízdy a už jsme stoupali nahoru. Ještě jsme zaregistrovali dva psy u hospody a už jsme si hekali v rytmu šlapání do kopce.

Vkt.

Nevím kde Viktor sebral hekání do kopce. Je to samozřejmě nesmysl. Každý kdo stoupá do kopce na podobné blbosti nejen nemá čas, ale hlavně se na tuto činnost nedostává síl.
Dig.

Po několika prvních metrech nás drže předjel nějaký elasták. Říkal jsem Hance jestli bych ho neměl vzít... Odpověděla mi, že Michal by to určitě zvládnul. Měl jsem sto chutí to taky zkusit, ale nakonec jsem vzdal boj o titul Mr. Ješita a radši jel dál s Hankou.

Nebyť toho, že jsme jeli do kopce, byla by cesta hezká. Stromy hýřily všemi podzimmními barvami, a nebyť aut by byl i klid. Silnice se navíc začala kroutit do nepřehledných serpentín a auta za námi tvořila kolony, zkrátka skoro romantika.

Diga s Tatrankou jsme dojeli až skoro úplně nahoře, v nějakém Radlíku. Tam jsme se také ujali vedení jízdou po hlavní silnici. Nevím jak Hanka, ale já jsem si dost dlouho nebyl jistý, jestli jedeme správně. Až jsem daleko za námi viděl konečně ve zpětném zrcátku Diga s Tatrošou. Nevolali, nehoukali ani neblíkali, takže jsme jeli dobře.

Ačkoli se Radlík jmenuje zdobně, není tak malý, jak jsem si myslel. Takže když jsme přijeli s Hankou po hlavní silnici na křižovatku před jednou hospodou, nevěděl jsem, jestli už nejsme v Jilovém, kde jsem taky ještě nebyl. Hanka říkala, že asi ještě ne. Dojel nás zbytek a i Dig říkal, že to Jilové ještě není, že jsme pořád v tom Radlíku. Pozná se to prý právě podle téhle hospody.

Tatranka šla vyzkoušet kvalitu sociálního zařízení tohoto podniku, já s Digem jsme pozorovali jednoho zedníka, který se marně snažil paličkou přinutit tvárnici aby padla tak, jak chtěl on. Jeho snažení bylo završeno prasknutím oné tvárnice.

Hanka také vyndala mobil, kde na ní už čekala šokující SMSka od Tomáše. Tomáš je i s Janou už v Jílovém na náměstí a čekají na nás. Jak to udělali? To není možné!

Tatrance se na záchodě asi hodně líbilo, protože se tam zdržovala nějak dlouho. Až jsme na ní chtěli zahoukat. V kritickém okamžiku se ale našťástí vrátila a my jsme tak mohli pokračovat v cestě.

Podle Diga nás už čekala jenom jízda z kopce. Na to se asi hodně těšila Hanka, protože na silnici vjela klidně před auta, ani snad nedala blinkr. Tomu jsem se divil nejen já, ale i Dig. Na mou zvědavou otázku „co to bylo?“ odpověděla, že my jsme byli taky na silnici.

Digova původní informace že z Radlíku pojedeme už jen z kopce nebyla úplně správná. Těsně za ním nás totiž čekal malý kopeček nahoru. Nestálo by to sice ani za řeč, ale nebyla to zcela přesná a správná informace.

Vkt.

Dig totiž tyto informace „průměruje“. To znamená, že se někdy stane, že říká „je to z kopce“ a najednou je v cestě stoupání 9%. Aby to „stálo za řeč“ musí být splněna podmínka, aby se Digovo kolo nemohlo dostat na vrchol stoupání setrvačností a bylo nutné zařadit nejméně táč č. 2.

Dig.

Za vrcholkem nás ale už slibovaný a tedy i očekávaný sjezd čekal. Byl to zase po delší době první kopec dolů a bylo to příjemné. Tou svou bezmála padesátkou jsme tak prosvíštěli městečkem až na náměstí, kde na nás skutečně čekali Tomáš s Janou a ještě nějakým člověkem, Tomášovým kamarádem, nějakým Ondrou.

Po několika úvodních žertíkách ve kterých jsme se vzájemně dobírali jsme hned hledali kudy kam. No, pravda, hledali navigátoři s Digem a Hankou. Našli. Modrou turistickou značku vedoucí někam do neznáma.

Přejeli jsme tedy náměstí ve směru dolů a na jeho konci jsme zahnuli doprava na vedlejší silnici. Chvilku to ještě vypadalo slibně, protože jsme jeli dolů, ale po chvíli jsme se z toho snu probudili.

Nejdřív jsme vjeli do uličky s překážejícím lešením včetně dělníků a s úžasným schodištěm na jejím konci. Samozřejmě nahoru. Protože moudřejší má ustoupit, tak jsme i my uhnuli těmto záluďným překážkám a objeli to po silnici.

No a potom začalo to vystřízlivění.... Kopec to vlastně nebyl tak hrozný. Jenom jsme od toho zase odvykli. A také to nebyla rovná asfaltka, ale rozbitá cesta přírodou plná děr a kamení. Takže jsem i já, ano dokonce i já, na několika místech zastavil abych načerpal síly.

Dojeli jsme na vrchol a hned pokračovali dolů, po úzké stezičce vyšlapané v trávě. Projeli jsme lesem a vyjeli nejdřív na bahnitě a poté na normální asfaltové cestě. S holkami se nám zdálo, že jsme někde ztratili původní modrou značku. Jestli jsme se třeba neztratili my. Už už se Jana koukala do mapy, když zepředu volal Tomáš, že jedeme správně a máme jet za ním.

Tak jsme jeli a za zatačkou nás čekalo překvapení. Měli jsme sjet ze silnice a vnořit se do křovinaté divočiny. Jelo se sice dolů, ale v tom velkém sklonu (místy možná i 10%) a hrbolaté cestě plné kamení překrytého mokřým listím jsem si nepřipadal zrovna bezpečně. Proto jsem byl rád když jsme najeli na asfalt. Z kopce jsme ale jeli pořád, po úzké silničce mezi domky. Divil jsem se, že jsme byli tak vysoko, že jsme si mohli dovolit jet tak dlouho z kopce. Dojeli jsme k dřevěné budce, základně zlatého dolu, který jen kvůli nám dneska otevřeli a kterým by nás měli provést.

Teprve tady jsem se ujistil, že jsem toho Tomášova kamaráda skutečně ještě neviděl, tak jsme se pozdravili. Ale nebyl jsem sám...

Jen co Tomáš vyndal svou termosku s grogem a všichni jsme tuto pochutinu ochutnali, objevil se náš průvodce, zřejmě bývalý zlatokopec. Hanka zaplatila vstupné a všichni jsme dostali pláště a helmy. Cyklistické ne, ty jsme nechali u kol. Dostali jsme normální helmy stavební.

No a po krátké přednášce o historii dolu a způsobu těžby zlata jsme šli dovnitř. Ne do té budky, ale na druhou stranu do stráně, kde byl vchod do dolu.

Stará štola na zlato sv. Josefa v Dolním Studeném

Regionální muzeum v Jílovém u Prahy

Masarykovo náměstí 16, Jílové u Prahy, 25480, Vstupné: 20,-
tel: 241950791, email: regmuz@cbox.cz, www.stranky.muzea

Již čtvrtý rok provozuje Regionální muzeum v Jílovém u Prahy Štola sv. Josefa, která se stala nedílnou součástí expozice o zlatě, i když umístěnou 3 km od budovy muzea. Štola sv. Josefa je jedním z mnoha důlních děl významné části jílovského zlatonosného revíru - Kocourském žilném pásmu. Ve starší literatuře bývá označována štolou svatého Josefa. Štola je zakreslena na jedné z nejstarších dochovaných map jílovského revíru z roku 1730. Není tedy vyloučeno, že těžařské společnosti pracující zde v 18. století, pokračovaly ve starém důlním díle, možná již z doby předhusitské (nejslavnější období těžby, s velkým rozsahem důlních prací, bylo ve 14. století). Jmenována je v "Seznamu hor a cechů v obvodu královského horního úřadu v Jílovém" v druhé polovině 18. století, asi roku 1762, v Česnavském (Česenském) horstvu, jak se tato oblast nazývala. Jisté je, že původní štola se později rozrostla v důlní dílo, jehož přesný rozsah ani historie nejsou známy. Dále předkládáme některé zjištělé údaje. Celková délka dosud známých chodeb je 280 m (z toho přístupno je 200 m). Profil chodeb je šikmý, odpovídající uložení hornin (metabazity), s mírným sklonem ve směru k řece Sázavě. Objem vytěženého materiálu z prostor, které jsou prozkoumány činí přibližně 1100 m³. Hlavní chodby mají sklon k ústí asi 6%. Pokud by těžební práce probíhaly středověkým způsobem ražení a vždy se pracovalo jen na jediném místě ražby, potom by práce na viditelném úseku dolu trvaly okolo 26 let. Vytěžená zlatá ruda byla z dolu dopravována povozy na pravý břeh Sázavy, na Žampach, kde byly rudní mlýny a kde se také ruda vypírala. Pravděpodobně se i hlušina dostávala z větší části k uložení na pravý břeh řeky, i k úpravě cesty tímto údolím. Přesnější zprávy z historie důlního díla, o výtěžnosti dolu ap. nejsou známy. Vzhledem k blízkosti dalších starých důlních prací zde ve stráni, není vyloučeno ani někdejší spojení dolu Josef s některou z nich.

Otevřeno

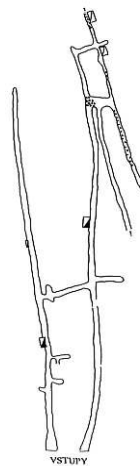
duben - říjen: sobota, neděle a svátky 10.00 - 17.00, prohlídka začíná každou půlhodinu;
prosince - březen:: pouze pro předem objednané skupiny

Teplota v podzemí po celý rok kolem 8 stupňů

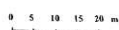
Štola Josef

Vysvětlivky

- hloubení
- zával
- komin

MĚŘÍTKO

Prohlídka to byla skutečně zajímavá a hezká. Jen byla místy trochu nepohodlná. Zlatá žíla byla totiž ve skále přibližně pod úhlem 45°, takže jsme se někdy museli v úzkých chodbách docela nepřírozeně krčit. Tam jsme ocenili půjčené pláště a helmy.

Ven jsme vylezli, vyfárali, vedlejší dírou.

Žampašský most gabro ve Studeném

Žampašský most je technický unikát. Jde o nejvyšší kamenný most postavený na místních drahách v Čechách. Klene se přes údolí Kocour ve výšce 41,5 m (pro srovnání Nuselský most v Praze 42,5 m). Jeho celková délka je 110 m. zajímavá je podélná osa mostu, která je tvořena obloukem poloměru 180 m, jednotlivé oblouky mají světlost 12 m.

Přípravné i stavební práce byly obtížné, byly prováděny bez zvláštní mechanizace v nepřístupném terénu. Kámen (granodiorit – lidově žula) byl dopravován po lních drážkách z lomů na břehu Sázavy a ze dna údolí nahoru dvoukolejnou svážnicí. Vybudován byl v letech 1898 – 1899, železniční doprava na této části dráhy byla zahájena 1. května 1900. Most stavěný z větší části italskými dělníky zvyklými na obdobné práce v Alpách, nenese dodnes žádné známky poškození.

Cestou zpátky se nám ztratila Tatranka a já jsem se zase málem přerazil na vlhkém kamení, na který jsem nevím, vlastně proč, lezl.

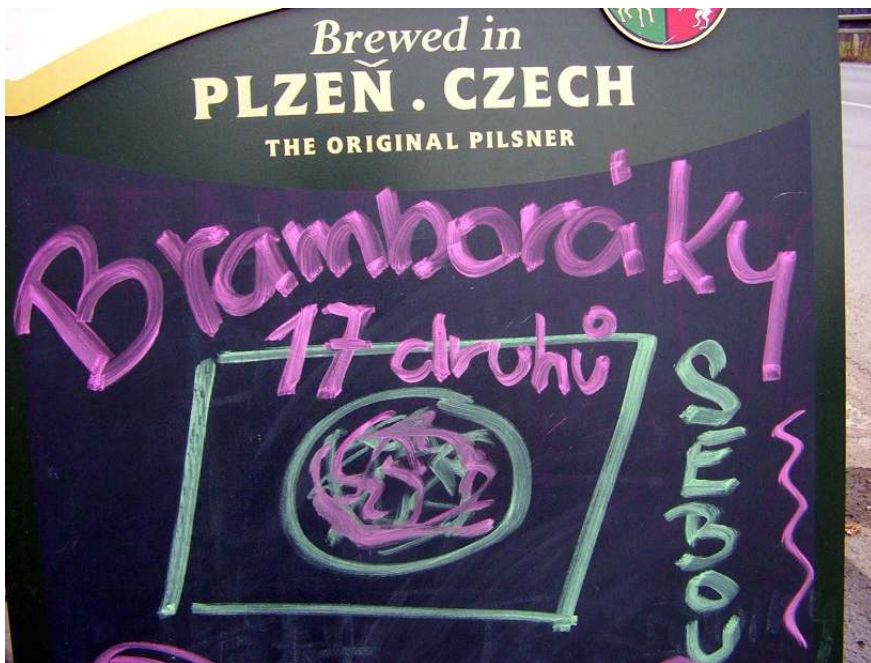
Čekal nás výšlap kopce. Přibližně asi toho, který jsme předtím sjeli dolů. Jenom jsem doufal, že ne stejnou cestou. Nahoru se jelo o poznání hůře a pomaleji než dolů. To bylo zajímavé. A navíc - kopec pořád nechtěl skončit. Naštěstí jsme alespoň nejeli po tom bláznivém srázu, ale po normální silnici, dokonce asfaltové.

Po chvíli jsme se dostali na normální silnici a po sjetí kopce dolů dokonce na hlavní silnici na Davli. Kousek jsme sice museli zase do kopce, ale to bylo snad jen tak dvě stě metrů. No a potom se jelo pořád dolů, maximálně po rovině. Několik kilometrů z dolů - to byla nádhera. Kopec nebyl nikterak prudký, ale stačil mi k tomu, abych nemusel šlapat. Od jisté chvíle jsem si řekl, že do pedálů nešlápnu co to půjde. Byl jsem sice poslední a místy jsem příliš rychle nejel, ale šlapat jsem nemusel. A v klesání nad Davlí s prudkými zatáčkami jsem musel dokonce i brzdit. Já!!! ☺

Přejeli jsme most přes Vltavu, kde jsem konečně dojel předposlední Janu. A teprve na křižovatce, na které jsme se museli zastavit, jsem po dlouhé době zabral do pedálů.

Šlapat jsem ale nemusel dlouho, protože jsme zastavili u hospody. Sice jsem při tom přejel plnou čáru, ale nic se nestalo. Tedy kromě svědomí, že jsem porušil předpisy ☺.

První, co nás u hospody, která nebyla Digovi neznámá, zaujalo, byla skutečnost, že mají vlastní pivo (byl to Hostinec u Pivovaru). Druhá věc byla cedule lákající na 17 druhů bramboráků.

Kola jsme poctivě svázali dohromady a ještě zapnuli alarmy. Já mám sice od té doby co mi z kola ukradli moji reflexní vestu určité pochybnosti o funkčnosti, resp. správném nastavení alarmu, ale alespoň pro lepší pocit jsem ho zapnul i já.

Usedli jsme u stolu, já zase na okraji abych mohl běžet ke kolum kdyby něco. Ne že bych chtěl, ale vždycky to tak nějak blbě vyjde. Treba teď jsem se chystal si sednout někam doprostřed mezi holky, ale jen co jsem udělal pár kroků abych si odložil helmu na okenní parapet, místo mi zasedla Tatranka. A tak to je skoro vždycky. Ach jo. Kola ale byla zticha, takže jsem nikam běžet nemusel.

Objednali jsme si to místní pivo, tuším, že to byla 13ka a pokusili si vybrat nějaká jídla z menu. No... nic moc.

Já jsem si třeba vybral nějaké kuřecí maso, snad medailonky, s bramborami. Když mi to přinesli, tak už od pohledu to neslíbovalo moc příjemných chuťových podnětů. Nedostal jsem ale příležitost to vyzkoušet, protože chudák Hanka měla něco ještě horšího. Objednala si jeden z těch jejich bramboráků. Jenže až chvíli po objednání si všimla, že u toho má být Niva, kterou zřejmě asi nemá ráda. A taky jo. Byla všude. No hnus ☹️. Chudák z toho snad až brečela. Byl bych špatný gentleman, kdybych si s ní jídlo nevyměnil. Sám sice po Nivě zrovna neprahnou, naposledy jsem jí jedl na letošním Otevírání cest v pizzerii v Kralupech nad Vltavou abych ukázal Jarce, že jsem schopen se překonat, ale to byla otázka priorit.

Bramborák byl zpočátku docela dobrý, Niva podstatně méně. A také se mi to časem přejedlo. A bramborák se nivou rozmočil. No co mám povídat... Stala se věc nevídaná, Viktor nedojedl oběd. Byl jsem rád, že jsem se toho zbavil. A hlad jsem měl stále. Alespoň že jsem si předtím dal boršč se šlehačkou ☺️. Ten mě mimochodem také nepřesvědčil...

Nastal čas placení a odchodu. Tatranka zatoužila po stroji na peníze, kterému někdo říká bankomat. Číšník nás informoval kde se tento aparát nachází a hned jsme k němu vyrazili. Už jsme u něj byli, ale než se Tatranka vykýblovala, tak jí předběhl nějaký cizinec. Zloděj to naštěstí nebyl, takže se peněz dostalo i na naši rusovlasou kamarádku.

Dál nás čekal kopec nahoru. Byli jsme vlastně v úrovni Vltavy a potřebovali jsme se dostat do Mníšku pod Brdy. Sice je „POD Brdy“, ale Mníšek pod Mount Everestem byste taky nečekali někde u moře, ne? Avizovaný kopec ale vůbec nebyl tak hrozný jak jsem se obával. Jenom zpočátku bylo stoupání vyšší (a v něm nás samozřejmě hned chtělo předjíždět auto), ale hned za zatáčkou se to zvolnilo a už to šlo.

Podjeli jsme vedení 400 kV V475/6 z Milína do rozvodny Chodov a za chvíli ještě vedení V208 - 220 kV.

Z další části cesty si toho moc nepamatuji, nestalo se nic zvláštního k zaznamenání. Projeli jsme tedy Sloupem, Hvězdnicemi, sjeli kopec a prudkou levotočivou zatáčku do Bojanovic a v Bratřínově jsme zahrnuli doprava, na ten tolikrát zmiňovaný Mníšek.

Cesta lesem se také obešla bez zvláštních příhod, takže jsme v klidu mohli sjet z kopce do Čisovic a podél lesa přijet až na okraj Mníšku pod Brdy. Teprve tam nás milý Tomáš informoval, že to ubytování, které sehnal vlastně vůbec není v Mníšku, ale je kus od něj, v nějaké Rymani. A já jsem se už těšil na Mníšský bohatý kulturní život a zase nic.

Než se ostatní rozkoukali, tak jsem vyrazil do neznáma já. Dig to smutně okomentoval „Viktor nám ujíždí ☹.....“

A ujel jsem jim, nevím co tam ještě dělali. Zda se dohadovali jestli tam nejde jet jinudy, nevím. Každopádně jsem dojel sám až na okraj té Rymaně než jsem se zastavil, protože jsem už nevěděl kam dál.

Z prvního místa jsem se po chvíli hnedle propadl na místo poslední, na kterém jsem vyšlapal jeden nevysoký kopec. A hned u křižovatky bylo naše nocležiště. Hospoda s penzionem.

Kola jsme pod dohledem jednoho zaměstnance uložili do garáže a s bágly v náručí (Jana jako obvykle na rameni) jsme se ubytovali ve dvou pokojích v prvním patře budovy.

Schválně. Jak myslíte, že jsme spali?

No ano, samozřejmě. Všechny ženský zase byli s Digem! A já zase nic. Ach jo. Už to vypadalo, že s námi bude spát Tatranka, ale pod trapnou záminkou, že pro ní v našem pokoji není povlečení odešla za Digem. No nic, už si na to pomalu zvykám...

Po nezbytných hygienických úkonech jsme se konečně přesunuli dolů do hospody. Důvod: pivo. A někteří i jídlo.

Pravda i já jsem si něco dal, ale spíš jen tak pro rozdráždění chuťových buněk.

V hospodě jsme strávili nějaký čas a potom se odebrali zpátky na pokoje. Chvilu jsme se s Tomášem a Ondrou dívali na televizi, kde zrovna běžel neobyčejně „zajímavý“ seriál Dobrá sezóna o nepříliš úspěšném

hokejistovi Krolovi v podání Martina Dejbara. Jedním slovem blbost. Tomáš si ani vůbec nezapamatoval jméno hlavního hrdiny. Až tak to bylo poutavé.

Kromě televize jsme řešili i nějaké důležité otázky. Z naší plodné diskuze například vylezl geniální nápad na jednoúčelové pivní púllitry vyrobené z jedlého železa, které by se po dopití piva mohly sníst, čímž by odpadla složitá a mnohá i nehygienická manipulace se špinavým sklem.

Nakonec nás ale i to přestalo bavit a šli jsme k ostatním. Teda za holkama. Ústředním tématem společné zábavy byla nějaká knížka o bláznecích, kteří na kolech jezdí až do daleké tramtárie. Čtení to bylo sice zajímavé, ale mně to přesto nezabránilo v tom, abych neusinal.

Takže jsme se rozešli do hajan.

Ještě než jsme šli s klukama spát (každý na vlastní postel!!!!!! ☺) se stala zajímavá, neobvyklá, překvapující a docela nechutná příhoda.

Už jsme se chystali spát, když jsme najednou uslyšeli zvuk tekoucí vody. Co je? Odkud se to bralo? Neteče mi minerálka z láhve, projelo mi hlavou. Pohledem na flašku jsem tuto možnost zavrhl.

Otevřel jsem proto dveře, protože mi připadalo, že se ten neznámý zvuk line z chodby.

Těžko si dokážete představit moje překvapení, když jsme po otevření dveří stál čelem ke klukovi, který nám močil na dveře. Teprve když jsem otevřel dveře si ho schovával do trenek. Nevěřil jsem svým očím a také jsem nevěděl co mám dělat.

Jiný by mu možná hned rozbil hubu, ale já nejsem zrovna rváč od přírody a také jsem byl šokovaný. Sled nadávek, které na něj z mých úst dopadly si už ale nepamatuji. Vim, že padnul nějaký ten debil, vůl, dobytek a tak podobně.

Mladík se na mně koukal svým dost připitomělym výrazem a já jsem nevěděl, jestli je tak mentálně zaostalý nebo ožralý. Nebo oboje. Obešlo se to bez násilí, stejně by se tím asi nic nevyřešilo. On odešel do své cimry, já jsem zíral na mokré koberec přede dveřmi a nevěřícími kroutil hlavou. Od té doby jsme inkriminované místo překračovali i v botách ☺.

No nic, šli jsme spát...

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Rymaně	50	1991	56	14,1	6,5

Ráno 18.11.sobota

Probudil jsem se o něco málo rozumněji než několik posledních výprav, takže jsem mohl chvíli v klidu psát. Alespoň do té doby než se probudil Ondra.

Postupně se probouzeli i ostatní a už se chystali sejít dolů do restaurace na snídani, kterou si předešlého večera objednali. Odešli všichni, jen já jsem zůstal. Co bych tam dělal? Zásoby jsem měl vlastní. Sice značně omezené, ale té maxi housky a taveného sýra jsem se zbavit musel.

Dojedl jsem, když se objevil Ondra, že jim mám jít pomoci s jídlem, že prý to už nemohou dojist. To toho měli tolik? Že bych o něco přišel? Oblékl jsem si něco lepšího než je pyžamo a vyrazil.

Po příchodu ke stolu jsem byl jednoznačně zklamán.

To mě rušili kvůli dvěma krajícům chleba, kousku šunky a plátkového sýra? Nechtělo se mi věřit, že by to už nikdo z nich nesnědl. No tak jsem párkrát zamlel pantem a bylo to pryč. Ani to nestálo za řeč.

Přípravy k odjezdu nabraly po snídani značný spád. Až mě to překvapilo. Já jsem si balil svým vlastním tempem a ostatní prý už byli vystěhovaní. Alespoň takovou jsem od někoho dostal informaci.

Vzal jsem tedy bágly a vyšel zadním vchodem ven. A tam nikdo nebyl. Když nepočítám majitele se psem. Až za chvíli se ukázala Hanka a ostatní. Otevřeli jsme vrata, zjistili jsme, že kola jsou na druhé straně garáže než jsme je večer ukládali (prý jsme zabarikádováli kolo kuchaře), nasadili bágly a vyrazili jsme vstříc dalším zážitkům.

Projeli jsme po kraji Mníšku, přejeli dálnici (vlastně silnici pro motorová vozidla) a po krátké přestávce jsme se statečně dali do kopce. Zase tak hrozně to nebylo, jen Hanka někde dole zapoměla svoje plíce. Za zvýšeného srdečního tepu, vyšší spotřeby kyslíku a přerazování na různě nízké převody jsme se dostali až na hřeben, na odbočku do lesa, pod vedením 400 kV, které jsme podjížděli i v kopci. Byli jsme v místě, ke kterému jsme na Velikonoce přijeli z druhé strany od Skalky a pokračovali vlevo, dolů po silnici.

Dnes jsme ale jeli jinak. Napojili jsme se na lesní turistickou cestu po hřebeni a mířili neznámo kam.

Cesta to byla hezká a příjemná, tak není divu, že mně chytl rapl, přepnul jsem se do terénního módu, šlápl do pedálů a všechny předjížděl.

Kudy jsme jeli lesem nevím,

chvilku rovně, chvilku doprava, snad i doleva až jsme najednou vyjeli v nějaké vesnici. Černolice se jmenovala. Za ní jsme uhnuli doleva na Všenory. Místo mi bylo nějak povědomé... A taky že ano. Tudy jsme projížděli v noci na Velikonoce. Sice v opačném směru, ale poznal jsem to stejně.

Než se ostatní dohodli kdo pojede, tak jsem vyjel já. Sice jsem se urychlil usilovným šlapáním, ale moc rychle jsem stejně nejel, protože zvláště v zatáčkách jsem nevěděl, jestli na mně nebaflne v protisměru nějaké auto. Baflo.

Ve Všenorech jsem využil Tomášovu informaci kam máme pod kopcem jet, takže jsem zatočil doprava a chtěl počkat na ostatní. Zklamalo mně, že jsem nečekal dlouho. Vlastně vůbec. Objevila se Jana a hned abych počkal. Co jsem jako asi dělal. A jak to, že jsou už dole? Museli jet jako blázni. Ach jo.

Ze Všenor jsme se dostali po silnici, po které jsem do té doby ještě nikdy nejel. Silnice to byla docela mizerná, nekvalitní a ještě do kopce, ale ani to nebránilo mému pocitu, že to snad dálnice, protože jezdilo celkem dost aut.

Kousek za Všenory jsem dostal chuť ukázat Tomášovi, že není nejlepší. Tak jsem ho předjel. Jenže za odbočkou doleva na Jíloviště se kopec prudce zvednul do většího stoupání. A já jsem nemohl ubrat, abych neztratil tvář. Takže jsem do těch 10ti % stoupání šlapal co to šlo.

Ale nakonec to tak hrozné nebylo, myslel jsem si na vrcholu, kde jsem odpočíval a čekal na ostatní. Dorazil Tomáš, Ondra, Jana, Tatranka. Jenom Dig s Hankou se nějak zdrželi, až jsem se za nimi šel radši podívat. Bylo to ale docela zbytečné, už totiž jeli.

Tomáš nám překvapivě oznámil, že musí jet domů, protože prý musí s něčím pomoci nějakému svému kamarádovi. I když jsme mu věřili, stejně jsme se nemohli zbavit myšlenky, že se chce vyhnout naší další atrakci - projížďce na koni.

Tomáš s Ondrou zmizeli a nám po nich zbyla jen Tomášova termoska s grogem.

Jíloviště bylo blíž než jsem čekal - možná ani ne 100 m za zatačkou. A nastalo hledání stáje, kde jsme měli poprvé sednout do koňského sedla.

Trochu jsme bloudili, protože jsme nevěděli, kde to vlastně má být. Nevím už kdo si všimnul, že po levé straně silnice, u dálnice je stavení a prostranství s překážkami, které nápadně připomíná jezdeckou stáj. Jen ještě přijít na to, jak se tam dostat. Zkoušeli jsme to ze strany hotelu, kde jsme ovšem nenašli řešení našeho problému. Až holky našly cestu. Museli jsme podjet most přes dálnici. Ještě malý zádrhel, protože jsme přejeli bránu do areálu a už jsme parkovali u stáje. Přijeli jsme asi o půl hodiny dřív než jsme byli nahlášeni.

Ujala se nás Zuzka, drobná černovláška se svým americkým stafordčířským teriérem Ronym. Ještě že s námi nebyl Tomáš. Museli jsme sice počkat na stanovený čas, ale dobře se o nás postarali. Sice jsme byli venku u stolů, kde nebylo nejtepleji, ale přinesli nám hrnky s teplým čajem.

Jako první jsem si koňoposed šel nečekaně užít já. Ještě si upravit půjčenou přílbu a už jsem se mohl elegantně vyšvihnout do sedla.

Mohl. Asi tak elegantní to nebylo. Moje pocity z prvních sekund na koni byly smíšené. Sice to bylo zajímavé, ale taky se to houpatě hýbalo na všechny strany. Dopředu i dozadu, do stran a nahoru a dolů. Na to nejsem z kola zvyklý.

Chvilka to bylo trochu náročné. Báł jsem se že spadnu a snad jsem se i těšil až ta moje půlhodina skončí, ale přežil jsem to. Později mě napadlo, že jsem měl podobné pocity jako z letošního, svého prvního splavení vody. Také jsem se občas báł, ale také se mi to líbilo.

Po mně šel Dig, který ale na koni moc dlouho nevydržel, protože brzy zjistil, že jeho potíže s kolenem jsou daleko větší než touha vydržet v sedle až do konce. Takže se z premiéry stala současně i derniéra.

No a po Digovi šla Hanka. Sice jí to nahoru šlo asi nejpomaleji, ale vynahradila si to za jízdy, protože jí to šlo z nás třech nejlíp. Prý to odkoukala z televize.

My tři jsme to tedy měli za sebou. Zbývala Jana s Tatrankou. Jenže ty holky šikovný už na koni jezdit uměj, takže se se Zuzkou jely na hodinu projet někam ven.

My tři, začátečníci jsme zatím spolu s Vaškem seděli, povídali a kromě mě a Hanky i popíjeli. No jo, takže tu mojí slivovici pil jenom Dig a Vašek O zábavu se staral taky pes, který se k nám pořád lísal, dokonce i ke mně, jak můžete vidět na fotce. Viktor se stafordem ☺

Hodinka uběhla jako voda, Jana s Tatrancou se vrátily a my jsme se tak po době strávené s koňmi mohli chystat na návrat domů.

Rozloučili jsme se a hurá pryč. Nejdřív po stejné cestě, ale ze silnice jsme na konci Jiloviště sjeli a ocitli se tak na lesní cestě vedoucí neznámo kam. Bylo už šero a světla minutu od minuty ubývalo, takže se nešlo divit tomu, že se nám automaticky zapnuly výstrahy.

Po cestě plné listí a občas i kamení jsme sjeli z lesa a po krátké zastávce sjeli od Všenor. Ovšem do míst, která jsem dosud neznal.

To byla už tma, takže jsme museli občas svítit i reflektory. Chvilí to vypadlo, že se nedostaneme níž k řece, ale naštěstí se naše obavy nepotvrdily a hned vzápětí jsme sjeli až na známou cestu podél trati. Něco se na ní ale přeci jen změnilo. Když jsme po cestě k železničnímu mostu přes Berounku jeli poslední, museli jsme jet po déravé vozovce, kde dostávala naše kola a těla co proto. Nyní jsme ale jeli po rovné a hladné asfaltce až k odbočce na panelový chodník k mostu.

Vyjeli jsme na most, přešli ho a ocitli se v Mokropsech. Další cestu je zbytečné detailně popisovat. Projeli jsme zkrátka až k Černošickému nádraží, sjeli k břehu Berounky a po něm jsme už v úplné tmě jeli až do Radotína. Počkal jsem na Janu, která jela za mnou, nechal jí předjet abych jel poslední. Jel jsem ale moc blízko, takže Jana zastavila a důrazně mě poprosila, abych jel před ní, protože ve světle mé silné halogeny nevidí kužel svého světla, ale pouze svůj stín. Předjíždět se mi ji ale nechtělo, tak jsem jí slíbil, že pojedou dál.

Mezitím se nám ale ostatní vzdálili a tak když jsme přijeli až k občerstvení najednou jsme nevěděli jistě kam jet. No, jistě jsme to vlastně věděli, v dálce po levé straně jsme totiž viděli nějaká blikadla. To museli být oni.

Tak jsme se za nimi vypravili, jenže je už nenašli. Co to? Že by byli tak rychlí? Jeli jsme ale dál, přešli křižovatku, projeli okolo Radotínského nádraží a pokračovali stejným směrem. O kus dál jsem slyšel z Janiných baglů mobil. Sice jsem se snažil jí to říct, ale nějak mně neregistrovala. Teprve za chvíli zvonil mně. Co to? Aha Tatranka. A hned mě předala Digovi. Kde prý jsme... Zeptal jsem se tedy kde jsou oni. Po krátké navigátorské výměně názorů jsme se shodli, že máme jet pomalu dál a že nás oni dojedou, protože jsou ještě někde v Radotíně. My jsme s Janou ale nikam nejeli a radši čekali na místě.

Vkt.

My jsme jeli pořád po stezce a můj záměr byl dojet na konec stezky do Radotína a vedlejší silnicí se dostat zadem až za nádraží. Výhoda tohoto počínu spočívala v tom, že pojedeme mimo hlavní a objedeme kopec v Radotíně. Nevýhoda – koukám do zrcátka a vidím jen dvě přední výstrahy. Zastavili jsme na jednom z osvětlených míst a čekali. A začali jsme chladnout. Po patnácti minutách mě došla trpělivost a mám chuť jet zpátky, naproti Viktorovi a Janě. Tatranka jen pronesla: „tssh“, pohodila hlavou, vyndala mobil a zavolala jim.

Dig.

Po chvíli se objevili a mohli jsme tak nerušeně pokračovat domů.

Přejezd přes Chuchlí a Barrandovský most se odehrál bez problémů, cesta po cyklostezce do Podolí jakbysmet. Jen že se na Dvorcích oddělila Jana a jela domů. Škoda...

Zbytek cesty jsme tedy pokračovali jen čtyři. Kopec na Pražského povstání mi nečinil vůbec problémy, o kopci na Náměstí Míru ani nemluvě. Byli jsme doma. Vkt.

Tím je jízdní sezóna 2006 definitivně za námi.

Tak už jen krátce. Právě skončenou sezónu považuji za jednu ze zdařilých. Moudří tohoto světa říkají, že každý konec něčeho je krásný tím, že něco nového začíná. Já jsem od přírody pes-i-mista. Nevidím nic pěkného na tom, že skončilo něco pěkného, co však dalo neuvěřitelně mnoho práce. A že něco nového začíná? Ano, to ano. Další práce s nejistým výsledkem. Bude příští sezóna aspoň tak úspěšná jako ta letošní? Bude pokračovat trend členů vlenivění a bojkotování dodávání příspěvků do zpráv? Co technika? Povede se ji udržet v chodu další rok? A jak s vrcholnou akcí každé sezóny – Expedicí? Bude vůbec? Co tam zažijem? Kdo mi pomůže s přípravami? A hlavně: Je vůbec dostatek vůle příští sezónu vůbec zahájit? Jestli tohle má být to krásné na konci tak teda nevím. V tom případě bych raději aby letošní sezóna neskončila. Ale co se dá dělat, je po ní...

Dig.

Čest její památce.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	54	2036	40	14,4	3-5

Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž
Příště

dvanáct nenapravitelných...: Tatranka, Dig, Viktor,
Hanka, Tomáš, Jana, Ondra

102 km

?

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Skalka	Braník
Písnice	Černolice	Podolí
Dolní Břežany	Všenory	Vyšehrad
Libeň	Jíloviště	Vinohrady
Jílové u Prahy	Všenory	
Dolní Studené	Mokropsy	
Davle	Černošice	
Čísovice	Radotín	
Mníšek p. Brdy	Velká Chuchle	
<u>Rymaně</u>	Zlíchov	

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Ttr), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Jarka (Jrk), Ploian (Plk), Tomáš (Tom), Jara (Hör), Vladimír (Vld) Michal (Mch) Jan Vl. (Skp), Jan VII. (VII). Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Dodatek: Kdyby se někomu podařilo vyjet na všechny výpravy i Expedici, měl by najeto 3782 km.

© Hell's Tour_{club} 2006
Dig & Vkt.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz